

Effects of Chronic Mechanical Neck Pain on Motor Control of Cervical Muscles: A Systematic Review

Somayeh Amiri Arimi¹,

Iraj Abdollahi²,

Mohammad Ali Mohseni-Bandpei^{3,4}

¹ PhD Student in Physiotherapy, University of Social Welfare and Rehabilitation Sciences, Tehran, Iran

² Associate Professor, Department of Physiotherapy, University of Social Welfare and Rehabilitation Sciences, Tehran, Iran

³ Professor, Iranian Research Center on Aging, Department of Physiotherapy, University of Social Welfare and Rehabilitation Sciences, Tehran, Iran

⁴ Visiting Professor, University Institute of Physical Therapy, Faculty of Allied Health Sciences, University of Lahore, Lahore, Pakistan

(Received May 3, 2015 Accepted November 29, 2015)

Abstract

Background and purpose: Changes in neuromuscular control of the neck muscles, is one of the problems associated with neck pain. The purpose of the present study was to review the previously published studies concerning the effect of chronic neck pain on neuromuscular control of cervical region.

Materials and methods: A literature search was performed for the studies published in 1990-2014 in some databases including ProQuest, Google scholar, Medlib, PubMed, Science direct, Scopus, and EMBASE. Neck pain, motor control, electromyography, and cervical muscles were the search keywords. Fifteen articles that reviewed cervical muscles' activities in patients with chronic mechanical neck pain by surface electromyography were included. All studies had a case-control design. There were some variations among the studies in terms of methodology, location and type of the muscle, sample size, and investigation of muscles during different tasks. The studies were rated as 'A' to 'E' based on Hailey's study design and performance.

Results: According to some studies the activity of the deep cervical muscles reduced in patients compared to that of the controls. Also, a dramatic increased compensatory activity of the superficial muscles was seen compared to healthy controls.

Conclusion: The results showed changes in motor control strategies of the cervical region, electrical activity of the different muscle layers and the structural characteristics of these muscles in presence of neck pain.

Keywords: neck pain, motor control, muscles, electromyography

J Mazandaran Univ Med Sci 2016; 26(136): 211-224 (Persian).

تأثیر گردن درد مکانیکال مزمن بر کنترل حرکتی عضلات گردن؛ مروری نظام مند بر مطالعات گذشته

سمیه امیری آریمی^۱ایرج عبداللهی^۲محمدعلی محسنی بندپی^{۳،۴}

چکیده

سابقه و هدف: یکی از مشکلات همراه با گردن درد، ایجاد تغییراتی در کنترل عصبی-عضلانی عضلات ناحیه گردن است. هدف از انجام مطالعه حاضر مروری نظام مند بر مطالعات گذشته ای بوده است که به بررسی تأثیر گردن درد مکانیکال مزمن بر کنترل عصبی-عضلانی عضلات ناحیه گردن پرداخته‌اند.

مواد و روش‌ها: در مطالعه مروری سیستماتیک حاضر جستجوی مقالات در فاصله زمانی ۱۹۹۰ تا ۲۰۱۴ در منابع اطلاعاتی Science Direct، ProQuest، Medlib، EMBASE، Scopus، Google scholar، و PubMed انجام شد. از کلمات کلیدی Cervical Muscles، Electromyography، Motor Control، Neck Pain و عنوان کلیدواژه استفاده شد. در کل ۱۵ مقاله، که به بررسی فعالیت الکتریکی عضلات گردن توسط الکترومیوگرافی سطحی در بیماران مبتلا به گردن درد مکانیکال مزمن پرداخته بودند، انتخاب شدند. طرح اصلی همه مقالات مورد-شاهد بود. تفاوت‌هایی میان مقالات از نظر روش انجام مطالعه، محل و نوع عضله مورد بررسی، تعداد نمونه و بررسی عضلات حین فعالیت‌های مختلف مشاهده گردید. همه مطالعات براساس طرح و عملکرد طبق جدول Hailey از A تا E رتبه‌بندی شدند.

یافته‌ها: مطالعات نشان دادند که فعالیت الکتریکی عضلات عمقی گردن در گروه بیمار نسبت به گروه کنترل کاهش می‌یابد. هم‌چنین فعالیت عضلات سطحی گردن در بیماران به صورت جبرانی نسبت به افراد سالم افزایش چشمگیری خواهد داشت.

استنتاج: با بروز گردن درد در استراتژی‌های کنترل حرکت ناحیه گردن تغییراتی ایجاد می‌شود. فعالیت الکتریکی لایه‌های مختلف عضلانی و ویژگی‌های ساختاری عضلات در حضور درد تغییر خواهد کرد.

واژه‌های کلیدی: گردن درد، کنترل حرکت، عضلات، الکترومیوگرافی

مقدمه

گردن درد یکی از شایع‌ترین مشکلات عضلانی-اسکلتی است که حدود ۷۰ درصد از افراد حداقل یک بار در طی زندگی خود آن را تجربه می‌کنند (۱، ۲). به‌طور کلی گردن درد بر اساس عامل به وجود آورنده آن به دو نوع اختصاصی و غیراختصاصی تقسیم می‌شود که در نوع اختصاصی، عوامل پاتولوژیک و تروما عامل اصلی بروز درد به شمار می‌روند در حالی که در نوع غیراختصاصی، عوامل مکانیکی با فشار کم و تکرار زیاد عامل اصلی بروز

E-mail: mohseni_bandpei@yahoo.com

مؤلف مسئول: محمدعلی محسنی بندپی- تهران: اوین، بلوار دانشجو، دانشگاه علوم بهزیستی و توانبخشی

۱. دانشجوی دکتری تخصصی فیزیوتراپی، دانشگاه علوم بهزیستی و توانبخشی، تهران، ایران

۲. دانشیار، گروه فیزیوتراپی، دانشگاه علوم بهزیستی و توانبخشی، تهران، ایران

۳. استاد، مرکز تحقیقات سالمندی، گروه فیزیوتراپی، دانشگاه علوم بهزیستی و توانبخشی، تهران، ایران

۴. استاد مدعو، گروه فیزیوتراپی، دانشکده پیراپزشکی، دانشگاه لاهور، لاهور، پاکستان

تاریخ دریافت: ۱۳۹۴/۲/۱۳ تاریخ ارجاع جهت اصلاحات: ۱۳۹۴/۲/۱۶ تاریخ تصویب: ۱۳۹۴/۹/۸

این نوع درد می‌باشند. هم‌چنین گردن درد بر اساس مدت زمان وجود علائم به دو دسته گردن درد حاد و مزمن تقسیم‌بندی می‌شود. در نوع حاد، علائم کوتاه مدت‌اند و به سرعت رفع می‌شوند ولی در نوع مزمن، علائم بیش از ۱۲ هفته باقی می‌مانند و بیمار دارای دوره‌های عود و بهبود می‌باشد. متأسفانه امروزه با گسترش کم تحرکی در تمامی ابعاد زندگی شیوع آن رو به افزایش است، خصوصاً در افراد کارمند و شاغل در ادارات که ساعات زیادی را در کنار رایانه صرف می‌کنند. به‌طور کلی انجام فعالیت‌های تکراری و با فشار کم، هم‌چنین وضعیت بدنی نامناسب و طولانی منجر به بروز گردن درد مکانیکال می‌شود (۳-۸) شناخت و درمان موثر این عارضه با هدف کاهش ناتوانی افراد مبتلا و هزینه‌های بهداشت و درمان، ضروری به نظر می‌رسد. یکی از مباحث مهم در درمان و توان بخشی این نوع بیماری‌ها، داشتن نگاهی جامع و علمی نسبت به وضعیت کنترل حرکت و فعالیت عضلات در گیر است که اخیراً توجه بسیاری از محققین را به خود جلب کرده است (۹، ۱۰). علی‌رغم وجود سلامت کامل سیستم عصبی مرکزی در اختلالات عضلانی- اسکلتی، استراتژی‌های کنترل حرکت این بیماران دچار آسیب و تغییراتی می‌شوند. این موضوع بر اساس این فرض منطقی است که درد و حرکت، اساساً با یکدیگر در ارتباطند (۹). درد عضلانی به واسطه تعداد زیادی رفلکس و مکانیسم‌های مرکزی بر کنترل حرکت تأثیر می‌گذارد. مطالعات مختلفی نشان داده‌اند که گردن درد مزمن موجب سازمان‌دهی مجدد در استراتژی‌های کنترل حرکت و تغییر در مکانیسم‌های عضلانی ناحیه گردن، هم در حین حرکات استاتیک و هم در حین حرکات دینامیک می‌شود (۱۱-۱۵). تغییراتی از جمله کاهش قدرت و تحمل عضلات ناحیه، تغییر در حس عمقی، افزایش خستگی‌پذیری، به هم خوردن هماهنگی و بالانس بین عضلانی، تغییر در الگوی فعالیت عضلات و زمان وارد عمل شدن آن‌ها در ناحیه گردن مشاهده شده

است (۳، ۷-۱۲، ۲۴-۱۶). به‌طور کلی ستون فقرات گردن یک ساختمان دینامیک است که به حمایت سر در فضا و جهت‌دهی آن کمک می‌کند (۱۵). سیستم عضلانی تأمین‌کننده اصلی ثبات ناحیه گردن می‌باشد (۲۵) که خواص و ویژگی‌های آن در حضور درد دست خوش تغییراتی می‌شود (۱۲، ۱۵). لازم به ذکر است که در ستون فقرات گردن، قسمت اعظم وزن سر (حدود ۸۰ درصد) توسط عضلات پاراسپاینال تحمل می‌گردد (۲۵). بدیهی است که با ضعف این عضلات، ثبات ستون فقرات گردن مختل می‌شود. در بین لایه‌های مختلف عضلات پاراسپاینال، عضلاتی که عمقی‌ترند مشارکت بیش‌تری در حفظ ثبات سگمنتال ستون فقرات دارند و نوع عملکرد این عضلات در کنترل وضعیت به هنگام آسیب و بروز درد در ستون فقرات بسیار تأثیرگذار می‌باشد. عضلات ناحیه برای حفظ ثبات وضعیتی و جهت‌دهی سر با سیستم‌های بینایی، وستیبولار و حس عمقی در ارتباط‌اند. با توجه به پیچیدگی ناحیه گردن، تصور می‌شود با تغییر در فیدبک‌های آوران ارسالی از عضلات، به علت حضور درد، تغییرات و اصلاحات اساسی در کنترل حرکت ناحیه اتفاق بیفتد. اگرچه در بیماران مبتلا به گردن درد مشاهده شده که فعالیت عضلات سطحی ناحیه حین انجام فعالیت‌های مختلف افزایش می‌یابد (۱۱، ۲۰). بیش‌تر مطالعاتی که به بررسی فعالیت عضلات گردن پرداخته‌اند، به دلیل اهمیت و حیاتی بودن عناصر موجود در ناحیه، از روش الکترومیوگرافی سطحی بهره برده‌اند. الکترومیوگرافی سطحی ابزاری سالم، غیرتهاجمی و در دسترس است که با کمک آن می‌توان فعالیت الکتریکی عضلات را در هر دو حالت استاتیک و دینامیک هم‌چنین طی آسیب‌های عصبی-عضلانی ارزیابی و ثبت کرد (۳). اما با استفاده از الکترومیوگرافی سطحی تنها می‌توان عضلات سطحی ناحیه را بررسی نمود و متأسفانه به دلیل وجود انتقال سیگنال‌های ناخواسته (Cross-talk) بین عضلات مجاور و عدم دسترسی به عمق، برای ارزیابی عضلات

عمقی تر مناسب نمی باشد. با توجه به اهمیت و حساسیت عملکرد عضلات ناحیه گردن و تغییرات ناخواسته و جبرانی که در حضور درد در این عضلات اتفاق می افتد و از طرفی رفتارها و واکنش های عضلات در پاسخ به درد به طور واضح مشخص نبوده، لذا به دلیل عدم انسجام و کمبود یافته ها در این زمینه به خصوص در مورد عضلات عمقی گردن، نیاز به انجام مطالعات بیش تر در این حیطه وجود دارد. از آنجایی که ضعف و آتروفی عضلات گردن یکی از عوامل شایع ایجاد گردن درد به شمار می روند و از طرفی گردن درد نیز بر عملکرد عضلات ناحیه تأثیر منفی می گذارد، لذا این مطالعه با هدف بررسی و مروری نظام مند بر مطالعاتی که تاکنون در زمینه تأثیر گردن درد مکانیکال مزمن بر عملکرد حرکتی و استراتژی های کنترل حرکت عضلات سطحی و عمقی گردن توسط الکترومیوگرافی سطحی انجام شده اند، گردآوری شده است. با توجه به درصد شیوع نسبتاً بالای گردن درد در جوامع امروزی، اهمیت عملکرد عضلات گردن در ثبات بخشیدن به فقرات گردنی و همچنین ضرورت درمان این بیماران، انتظار می رود نتایج حاصل از این مطالعه، راهنمای مناسبی برای شناسایی و طراحی پروتکل های درمانی افراد مبتلا به گردن درد باشد. امید است با دانستن چگونگی تغییرات در خواص و رفتار عضلات، در آینده برنامه های درمانی افراد مبتلا به گردن درد هدفمندتر از پیش دنبال شود.

مواد و روش ها

در مطالعه مروری سیستماتیک حاضر باهدف بررسی اثرگذاری گردن درد بر کنترل حرکت عضلات ناحیه، مقالات مربوط از بانک های اطلاعاتی Science Direct، EMBASE، Scopus، Google scholar، ProQuest، PubMed و Medlib به زبان انگلیسی با کلید واژه های Electromyography یا EMG یا Surface EMG و Neck Pain یا Cervical Pain و Motor Control یا

Motor Learning یا Neural Control و Cervical Muscles یا Neck Muscles به روش جستجوی موضوعی از سال های ۱۹۹۰ تا ۲۰۱۴، استخراج و مورد بررسی قرار گرفتند. ابتدا عناوین مقالات و در مرحله بعد خلاصه مقالات با عناوین مرتبط توسط مرورگر اول بررسی شد و در مرحله بعد، متن کامل مقالات مورد نظر در بانک های اطلاعاتی فوق مورد جستجو و مطالعه قرار گرفت و در نهایت در صورت ابهام و بروز مشکل در انتخاب یا عدم انتخاب یک مقاله، از مرورگر دوم که در این زمینه تجربه کافی داشت، کمک گرفته شد. مطالعاتی که دارای معیارهای ذیل بودند، انتخاب شدند:

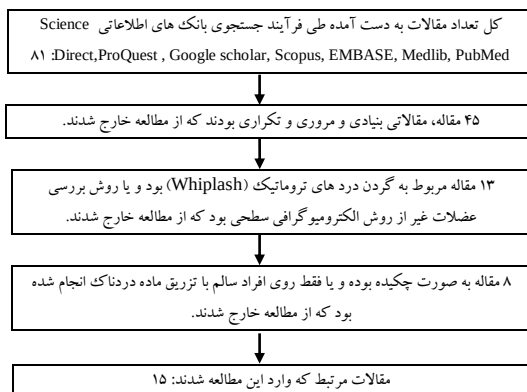
- ۱- مطالعاتی که به بررسی تأثیر گردن درد مزمن روی عضلات فلکسور و اکستنسور گردن پرداخته بودند.
- ۲- مطالعاتی که در آن تغییرات عملکرد عضلات گردن توسط الکترومیوگرافی سطحی ثبت شده بود.
- ۳- مطالعاتی که صرفاً بیماران مبتلا به گردن درد مکانیکال مزمن را مورد مطالعه قرار داده بودند. مطالعات مربوط به ضایعات تروماتیک گردن و مدل های تجربی درد مورد نظر نبود.
- ۴- مطالعاتی که به صورت تمام متن قابل دسترسی بودند.

کیفیت مقالات از نظر طرح مطالعه و دقت و عملکرد نویسندگان در بیان همه مسائل، توسط سیستم امتیازدهی Hailey مورد بررسی قرار گرفت (۲۶) این سیستم امتیازدهی، مقالات بر اساس دو فاکتور ذکر شده و امتیازات کسب شده از هر یک، به ۵ سطح A (بیش ترین کیفیت) تا E (کم ترین کیفیت) تقسیم بندی می شوند. از نظر طرح اصلی مقاله، مقالات به ۴ دسته تقسیم می شوند شامل مطالعه کارآزمایی بالینی بزرگ، مطالعه کارآزمایی بالینی کوچک، مطالعه آینده نگر و مطالعه گذشته نگر مقایسه ای. از نظر روش انجام کار نیز مواردی از جمله نحوه انتخاب بیماران، شرح کامل مداخله، روش آماری، حجم نمونه، ریزش نمونه ها و گزارش کامل نتایج اهمیت دارند.

یافته ها

در طی جستجوی مقالات با استفاده از کلمات کلیدی فوق، ۸۱ مقاله در زمینه بررسی اثرگذاری گردن درد بر کنترل حرکت عضلات ناحیه به دست آمد. از بین مقاله‌های فوق، ۴۵ مقاله، مقالاتی بنیادی و تکراری بودند که از مطالعه خارج شدند. ۱۳ مقاله نیز مربوط به گردن دردهای اختصاصی بودند و یا با سایر روش‌ها به ارزیابی فعالیت عضلات پرداخته بودند که مورد بررسی قرار نگرفتند و ۸ مقاله نیز به صورت چکیده بود و متن کامل آنان در دسترس نبود و یا این که به بررسی روش‌های تزریقی درد در افراد سالم پرداخته بودند. در نهایت تنها ۱۵ مقاله که دارای معیارهای ورود به مطالعه بودند، مورد بررسی قرار گرفتند (۵-۷، ۱۴، ۲۱-۲۱، ۱۷-۳۱، ۲۷).

استراتژی جستجو و نحوه انتخاب مقالات در فلوچارت شماره ۱ (فلوچارت PRISMA) آمده است. خلاصه یافته‌های این مقالات نیز در جدول شماره ۱ آورده شده است.

فلوچارت شماره ۱: روند انتخاب مقالات بر اساس فلوچارت PRISMA

جدول شماره ۱: بررسی تغییرات فعالیت الکتریکی عضلات گردن در افراد مبتلا به گردن درد مزمن

نویسنده/سال انتشار	هدف مطالعه	تعداد و نوع افراد مورد مطالعه	شاخص اصلی بررسی شده	نتیجه گیری
Falla et al., 2003 (۲۱)	بررسی علامت خستگی در عضلات سطحی فلکسور گردن بیمار مبتلا به گردن درد حین انقباض ایزومتریک ساب ماگزیمال فلکشن گردن	۱۰ فرد مبتلا به گردن درد مزمن و ۱۰ فرد سالم	فعالیت الکترومیوگرافیک عضلات استرنو کلاویدو-ماستوئید و اسکالن قدامی به صورت دوطرفه	افزایش خستگی پذیری در عضلات سطحی فلکسور گردن و افزایش تعداد فیبرهای Type II در این عضلات در گروه بیمار نسبت به گروه سالم
Jull et al., 2004 (۱۹)	بررسی تغییر فعالیت الکتریکی عضلات سطحی فلکسور گردن در افراد گردن درد مزمن و سالم حین تست فلکشن کراتیوسریکال	۵۰ فرد مبتلا به گردن درد مزمن و ۲۵ فرد سالم	فعالیت الکترومیوگرافیک عضلات استرنو کلاویدو-ماستوئید و اسکالن قدامی به صورت دوطرفه	افزایش فعالیت عضلات سطحی در افراد مبتلا به گردن درد نسبت به گروه کنترل خصوصاً در سطح انقباضی بالاتر
Falla et al., 2004a (۱۷)	مقایسه فعالیت الکتریکی عضلات سطحی و عمقی فلکسور گردن حین تست فلکشن کراتیوسریکال	۱۰ فرد مبتلا به گردن درد مزمن و ۱۰ فرد سالم	فعالیت الکترومیوگرافیک عضلات لوئگوس کولی، لوئگوس کپیتس، استرنو کلاویدو-ماستوئید و اسکالن قدامی گردن	افزایش فعالیت عضلات سطحی و کاهش فعالیت عضلات عمقی در گروه بیمار نسبت به گروه کنترل خصوصاً در سطح انقباضی بالاتر
Falla et al., 2004b (۲۷)	بررسی الگوی فعالیت عضلات گردن حین و بعد از یک فعالیت فلکشن اندام فوقانی در افراد مبتلا به گردن درد و سالم	۱۰ فرد مبتلا به گردن درد مزمن و ۱۰ فرد سالم	فعالیت الکترومیوگرافیک عضلات استرنو کلاویدو-ماستوئید، اسکالن قدامی و ترازیوس فوقانی	افزایش فعالیت عضلات فرعی گردن حین حرکات تکراری اندام فوقانی در مقایسه با گروه کنترل
Falla et al., 2004c (۲۸)	مقایسه زمان وارد عمل شدن عضلات عمقی و سطحی فلکسور گردن حین حرکات یک طرفه فلکشن و اکشن اندام فوقانی بین افراد بیمار و سالم	۱۰ فرد مبتلا به گردن درد مزمن و ۱۲ فرد سالم	فعالیت الکترومیوگرافیک عضلات لوئگوس کولی، لوئگوس کپیتس، استرنو کلاویدو-ماستوئید و اسکالن قدامی گردن	افزایش زمان وارد عمل شدن عضلات عمقی و عضلات سطحی سمت مقابل در گروه بیمار نسبت به گروه کنترل و نقص در سیستم feedforward در افراد بیمار
Kallenberg et al., 2007 (۴)	بررسی و مقایسه علائم و تظاهرات خستگی در سطوح انقباضی پایین در افراد با و بدون درد مزمن در ناحیه گردن و شانه	۱۰ فرد مبتلا به گردن درد مزمن و ۱۰ فرد سالم	فعالیت الکترومیوگرافیک عضله ترازیوس فوقانی به صورت یک طرفه	بروز تظاهرات خستگی عضلانی در هر دو گروه اما کم تر بودن این علائم در گروه بیمار نسبت به گروه کنترل
Kumar et al., 2007 (۲۹)	بررسی خصوصیات الکترومیوگرافیکی و فعالیت الکتریکی عضلات گردن در افراد مبتلا به گردن درد و سالم	۳۴ فرد مبتلا به گردن درد مزمن و ۶۶ فرد سالم	فعالیت الکترومیوگرافیک عضله استرنو کلاویدو-ماستوئید، اسکالن قدامی و ترازیوس فوقانی به صورت دوطرفه	بیش تر بودن مقدار آهلی تو د EMG عضلات گردن در گروه بیمار نسبت به سالم، اما پارامترهای زمانی EMG بین دو گروه تفاوت معنی داری نداشتند
Johnston et al., 2008 (۵)	بررسی الگوی فعالیت عضلات گردن حین اجرای فعالیت یک طرفه بازو و تست فلکشن کراتیوسریکال در زنان کارمند مبتلا به گردن درد	۸۵ بیمار مبتلا به گردن درد مزمن و ۲۲ فرد سالم	فعالیت الکترومیوگرافیک عضلات فلکسور سطحی، ار کور اسپاین گردنی و ترازیوس فوقانی به صورت دوطرفه	تغییر در استراتژی های به کارگیری عضلات مثل افزایش فعالیت عضلات سطحی خصوصاً در سمت درگیر، عدم توانایی برای ریلکس کردن عضلات پس از انقباض
Anu et al., 2008 (۱۴)	بررسی الگوی فعالیت عضلات گردن حین فعالیت های استاتیک و دینامیک در بیماران مبتلا به گردن درد مزمن	۱۰ فرد مبتلا به گردن درد مزمن و ۱۰ فرد سالم	فعالیت الکترومیوگرافیک عضلات استرنو کلاویدو-ماستوئید، اسکالن قدامی، لواتور اسکپولا و ترازیوس فوقانی	افزایش فعالیت عضلات اسکالن قدامی، لواتور اسکپولا و ترازیوس فوقانی در افراد مبتلا به گردن درد نسبت به گروه کنترل
Cheng et al., 2010 (۳۰)	بررسی پاسخ الکترومیوگرافی عضلات گردن حین فعالیت فلکشن و اکشن گردن از وضعیت نوترال و بازگشت به وضعیت اولیه در افراد شاغل با و بدون گردن درد	۱۲ فرد مبتلا به گردن درد مزمن و ۱۲ فرد سالم	فعالیت الکترومیوگرافیک عضلات استرنو کلاویدو-ماستوئید، اسپلیئوس کپیتس و سبی اسپلیئوس کپیتس	افزایش فعالیت الکتریکی عضلات در گروه بیمار نسبت به گروه سالم خصوصاً در عضله اسپلیئوس کپیتس
O'Leary et al., 2011 (۷)	بررسی فعالیت الکتریکی عضلات سطحی فلکسور گردن حین انقباض پیشرونده فلکشن کراتیوسریکال و رابطه آن با شدت درد، میزان ناتوانی افراد و مدت زمان درد	۸۴ فرد مبتلا به گردن درد (۶۲ زن و ۲۱ مرد)	فعالیت الکترومیوگرافیک عضلات استرنو کلاویدو-ماستوئید و اسکالن قدامی	افزایش فعالیت عضلات سطحی در افراد مبتلا به گردن درد و وجود رابطه مستقیم بین شدت درد و این افزایش فعالیت عضلات سطحی
Falla et al., 2011 (۲۰)	بررسی ارتباط بین شدت درد و میزان آسیب در شروع به فعالیت و میزان فعالیت عضلات عمقی فلکسور گردن در بیماران مبتلا به گردن درد	۳۳ زن مبتلا به گردن درد مزمن و ۱۳ غیر اختصاصی	فعالیت الکترومیوگرافیک عضلات عمقی فلکسور گردن (لوئگوس کولی و لوئگوس کپیتس)	تاخیر و کاهش فعالیت عضلات عمقی در افراد مبتلا به گردن درد و وجود رابطه بین شدت درد و اختلال عملکرد عضلات عمقی فلکسور گردن
Maroufi et al., 2011 (۳)	بررسی تغییر فعالیت الکتریکی عضلات سطحی اکستنسور گردن در افراد گردن درد مزمن و سالم حین حرکات فلکشن - اکستنشن گردن	۲۲ زن مبتلا به گردن درد مزمن و ۲۱ زن سالم	فعالیت میو الکتریک عضلات اکستنسور گردن	افزایش فعالیت عضلات اکستنسور گردن در فلکشن کامل و عدم توانایی عضله برای شل شدن در زنان مبتلا به گردن درد نسبت به گروه سالم
Lindstrom et al., 2011 (۳۱)	بررسی میزان هم انقباضی عضلات فلکسور و اکستنسور گردن و مقایسه آن بین بیماران گردن دردی و افراد سالم	۱۳ زن مبتلا به گردن درد مزمن و ۱۰ زن سالم	فعالیت الکترومیوگرافیک عضلات استرنو کلاویدو-ماستوئید و اسپلیئوس کپیتس حین انقباض پیشرونده (۰-۵۰٪ MVC)	افزایش میزان هم انقباضی عضلات SCM و اسپلیئوس کپیتس در بیماران گردن دردی نسبت به گروه سالم
Salimi et al., 2013 [18]	مقایسه زمان وارد عمل شدن عضلات سطحی گردن حین حرکات فلکشن و اکستنشن اندام فوقانی بین بیماران و افراد سالم	۱۸ مرد مبتلا به گردن درد و ۱۸ مرد غیر اختصاصی مزمن و سالم	سیگنال الکترومیوگرافی عضلات اکستنسور اسپاین و استرنو کلاویدو-ماستوئید به صورت دوطرفه	تاخیر در وارد عمل شدن عضلات گردن در مواجهه با افزایش درونی ناشی از حرکات سریع اندام فوقانی در بیماران گردن درد نسبت به افراد سالم

(۵-۳، ۱۷، ۱۸، ۲۰، ۲۱، ۳۰-۲۷) و چهار مقاله در سطح C (کیفیت متوسط) بودند (۳۱، ۱۹، ۱۴، ۷).

بحث

هدف از انجام مطالعه حاضر، مرور نظام مند بر مطالعات گذشته‌ای بوده است که به بررسی اثر گردن درد مکانیکی بر کنترل عصبی-عضلانی عضلات ناحیه پرداختند و نتایج این مطالعات نشان داد که استراتژی‌های کنترل حرکت در بیماران مبتلا به گردن درد مزمن تغییر می‌یابد. گردن درد مکانیکال مزمن، یک اختلال غیراختصاصی است که درد آن بیش از ۱۲ هفته طول می‌کشد، علائم آن با حرکات و فعالیت‌های تکراری گردن بدتر می‌شود و دارای دوره‌های عود و بهبود می‌باشد (۳۲، ۷). مطالعات نشان داده‌اند که یکی از خصوصیات گردن درد مکانیکال مزمن، تغییر در کنترل عصبی-عضلانی ناحیه گردن است (۱۲، ۷). یکی از جنبه‌های تغییر در کنترل عصبی-عضلانی، افزایش فعالیت عضلات سطحی فلکسور گردن است که شامل عضلات SCM و اسکالن قدامی می‌باشد. این افزایش فعالیت عضلات سطحی حین حرکات اندام فوقانی، هم‌چنین حین تست اختصاصی عملکرد حرکتی عضلات عمقی فلکسور گردن (تست فلکشن کرانیوسرویکال) در افراد مبتلا به گردن درد مزمن مشاهده شده است (۳۳، ۱۹، ۱۷، ۱۴، ۷). یافته‌های حاصل از این ۱۵ مطالعه، از ارتباط بین گردن درد مزمن و عملکرد عصبی-عضلانی تغییر یافته حمایت می‌کنند که در ادامه به آن‌ها اشاره خواهد شد.

مطالعات مربوط به تأثیر گردن درد مکانیکی بر مکانیسم‌های کنترل حرکت عضلات ناحیه

۱۰ مطالعه از کل مطالعات مورد بررسی، فعالیت الکتریکی لایه‌های مختلف عضلانی را در افراد مبتلا به گردن درد بررسی نمودند (۳۳، ۱۹، ۱۷، ۱۴، ۷، ۵، ۳) که ۳ مطالعه زمان شروع به فعالیت عضلات گردن (۲۸، ۲۰، ۱۸) و ۲ مطالعه تظاهرات خستگی را در عضلات گردن

هم‌چنین جهت بررسی کیفیت مقالات از جدول ارزیابی Hailey استفاده شد که نتایج ارزیابی در جدول شماره ۲ آورده شده است (۲۶).

جدول شماره ۲: بررسی کیفیت مقالات با استفاده از جدول ارزیابی Hailey

شماره	نویسنده/سال انتشار (شماره منبع)	امتیاز کل	گروه بندی
۱	Falla et al., 2003(21)	۹/۹	B
۲	Jull et al., 2004(19)	۸/۶۵	C
۳	Falla et al., 2004a(17)	۱۰/۲۳	B
۴	Falla et al., 2004b(27)	۹/۹	B
۵	Falla et al., 2004c(28)	۱۰/۲	B
۶	Kallenberg et al., 2007(4)	۱۰/۲	B
۷	Kumar et al., 2007(30)	۹/۹	B
۸	Johnston et al., 2008(5)	۱۰/۹	B
۹	Anu et al., 2008(14)	۹	C
۱۰	Cheng et al., 2010(29)	۹/۶	B
۱۱	O'Leary et al., 2011(7)	۸/۶۵	C
۱۲	Falla et al., 2011(20)	۹/۹	B
۱۳	Maroufi et al., 2011(3)	۹/۶۳	B
۱۴	Lindstrom et al., 2011(31)	۹/۲۳	C
۱۵	Salimi et al., 2013(18)	۹/۹	B

بررسی روی عضلات استرنوکلایدوماستوئید (Sternocleidomastoid یا SCM)، اسکالن قدامی، لونگوس کولی، لونگوس کپیتیس، اسپلنیوس کپیتیس، سمی اسپاینالیس کپیتیس، تراپزیوس فوقانی، لواتور اسکپولا و ارکتور اسپاین انجام گرفت. از بین مقالات موجود، شش مطالعه تنها به بررسی عضلات فلکسور گردن پرداختند (۲۱، ۱۷، ۷-۲۱، ۱۹-۲۸) و دو مطالعه روی عضلات اکستانسور گردن انجام شد (۴، ۳). مطالعه به طور مشترک هم عضلات فلکسور و هم عضلات اکستانسور را مورد بررسی قرار دادند (۲۷، ۱۸، ۱۴، ۵، ۳-۲۹). سه مطالعه مکانیسم FeedForward را در گردن دردها بررسی کرده (۲۸، ۲۰، ۱۸) و دو مطالعه خستگی‌پذیری این عضلات را در حضور درد مورد بررسی قرار دادند (۲۱، ۴). چهار مقاله نیز ارتباط بین شدت درد و میزان ناتوانی و عملکرد عضلات ناحیه را تبیین کردند (۲۷، ۲۰، ۷، ۵). سه مقاله فعالیت الکتریکی عضلات گردن را حین حرکات سر (۳۰، ۲۹، ۳) و سه مطالعه فعالیت عضلات گردن را حین حرکات اندام فوقانی مورد ارزیابی قرار دادند (۲۷، ۱۴، ۵). لازم به ذکر است یازده مقاله از نظر کیفی در سطح B (کیفیت خوب)

بیماران مبتلا به گردن درد بررسی کردند (۲۱،۴). محققان نشان دادند که در حضور درد، عملکرد عضلات گردن دچار تغییر شده و همکاری و فعالیت بین عضلانی از الگوی طبیعی و نرمال پیروی نمی‌کند (۳۴). دستاورد اصلی این ۱۰ مطالعه، افزایش فعالیت عضلات سطحی گردن و کاهش فعالیت عضلات عمقی آن، در گروه بیمار نسبت به گروه کنترل می‌باشد. به نظر می‌رسد برای جبران کاهش فعالیت عضلات عمقی در گیر، این افزایش فعالیت عضلات سطحی یک استراتژی جبرانی است که توسط سیستم عصبی مرکزی اعمال می‌شود. سیستم عصبی مرکزی به هنگام مهار عضله توسط درد، برای اجرای فعالیت مورد نظر، از استراتژی جبرانی دیگری استفاده می‌کند که این یکی از مزایای فراوانی استراتژی‌ها در سیستم عصبی مرکزی است. در واقع مهاری که به دنبال درد در عضله آگونیسست اتفاق می‌افتد، با تغییر در فعالیت عضلات آنتاگونیست و یا سینرژیسست وی جبران می‌شود. بنابراین در حضور درد، خروجی حرکتی کاهش نخواهد یافت و از راهی دیگر و با کمک عضلات دیگری انجام می‌شود. محققان در ۳ مطالعه مشاهده کردند که در هر دو گروه بیمار و کنترل، بین بالا رفتن مراحل تست فلکشن کرانیوسرویکال و افزایش فعالیت عضلات سطحی گردن رابطه خطی وجود دارد. اما در گروه بیمار در مراحل پایانی تست، افزایش فعالیت عضلات سطحی بیش‌تر از گروه سالم است. آنان معتقدند که هر چه شدت درد بیمار بیش‌تر باشد، فعالیت عضلات سطحی افزایش بیش‌تری خواهد داشت. هم‌چنین افراد بیمار در مقایسه با افراد سالم، توانایی کم‌تری برای رسیدن و نگه داشتن دامنه‌های انتهایی این تست داشتند که نشان از ضعف قابل توجه و کاهش ظرفیت انقباضی عضلات عمقی فلکسور گردن می‌باشد (۱۹،۷،۵). لازم به ذکر است که هدف از انجام تست فلکشن کرانیوسرویکال، بررسی فعالیت آناتومیکی عضلات لونگوس کولی و لونگوس کپیتیس می‌باشد (فلکشن سر و کاهش لوردوز گردنی). این تست ابزاری

غیرمستقیم برای ارزیابی اختلال عملکرد عضلات عمقی فلکسور گردن می‌باشد (۱۷،۱۹). Falla و همکاران نیز در سال ۲۰۰۴، در مطالعه‌ای فعالیت الکتریکی عضلات سطحی و عمقی فلکسور گردن را حین تست فلکشن کرانیوسرویکال در دو گروه افراد مبتلا به گردن درد مزمن و افراد سالم مقایسه نمودند. در این مطالعه علاوه بر ثبت فعالیت الکتریکی عضلات سطحی، فعالیت عضلات عمقی نیز توسط یک روش جدید الکترومیوگرافی ثبت گردید. در این روش الکترودهای EMG سطحی توسط کاتتر از راه بینی وارد حلق شده و با کمک ساکشن به دیواره پشتی مری چسبیده و در مجاورت عضلات عمقی، فعالیتشان را ثبت می‌کنند. این مطالعه علاوه بر تأیید نتایج فوق، نشان داد که کاهش عملکرد تست فلکشن کرانیوسرویکال با کاهش عملکرد عضلات عمقی فلکسور گردن در ارتباط است چرا که مشاهده شد در افراد مبتلا به گردن درد، توانایی انجام حرکت فلکشن کرانیوسرویکال کاهش می‌یابد (۱۷). در ۳ مطالعه نیز مشاهده شد که حین حرکات فلکشن و اکستنشن گردن از وضعیت نوترال و بازگشت به وضعیت اولیه، فعالیت الکتریکی عضلات فلکسور و اکستنسور گردن در گروه بیمار نسبت به گروه سالم، خصوصاً در عضله اسپلینوس کپیتیس (۲۹) و ارکتور اسپاین (۳) افزایش معنی‌داری می‌یابد. این مطالعات بیانگر فعالیت الکترومیوگرافی زمینه‌ای بالاتر در عضلات گردن افراد بیمار نسبت به گروه کنترل بودند (۳۰،۲۹،۳). Johnston و همکاران (۵) و Anu و همکاران (۱۴) نیز نشان دادند که فعالیت الکتریکی عضلات اسکالن قدامی، لواتور اسکپولا و تراپزیوس فوقانی حین فعالیت‌های اندام فوقانی، در افراد مبتلا به گردن درد مزمن نسبت به گروه کنترل افزایش معنی‌داری یافته است. انقباض هم‌زمان عضلات آگونیسست و آنتاگونیست با اعمال نیروی فشارنده روی مهره‌ها، ثبات ستون فقرات را به طور قابل ملاحظه‌ای افزایش می‌دهد. Lindstrom و همکاران در مطالعه‌ای میزان هم انقباضی عضلات

فلکسور (SCM) و اکستانسور (اسپلینوس کپیتیس) گردن را بین بیماران مبتلا به گردن درد مزمن و افراد سالم بررسی نمودند و مشاهده کردند که در گروه بیمار میزان هم انقباضی عضلات فوق نسبت به گروه کنترل بیش تر است. هر چه شدت درد و ناتوانی بیمار بیش تر باشد و همین طور قدرت عضلات گردن کم تر باشد، میزان هم انقباضی عضلات بیش تر می شود. در گروه بیمار مشاهده شد که حین افزایش نیروی انقباضی فلکشن گردن، فعالیت الکتریکی عضله اسپلینوس کپیتیس که آنتاگونیست حرکت می باشد، افزایش می یابد. هم چنین در مورد عضله SCM نیز، فعالیتش حین افزایش نیروی انقباضی اکستنشن گردن بالا می رود. در واقع فعالیت وابسته به جهت حرکت عضله در گردن درد کاهش می یابد و فعالیت عضلات آنتاگونیست تغییر می یابد. افزایش هم انقباضی عضلات گردن می تواند ناشی از سازمان دهی مجدد استراتژی های کنترل حرکت برای افزایش ثبات ستون فقرات گردن باشد. در حالت طبیعی بین عضلات فلکسور و اکستانسور گردن به هنگام یک نوسان پوسچرال هم انقباضی وجود دارد که این رفتار در زمان درد تشدید می شود. اگرچه افزایش هم انقباضی عضلات گردن به هنگام درد حاد ممکن است برای افزایش ثبات ستون فقرات گردنی سودمند باشد ولی می تواند منجر به کاهش قدرت عضلات گردن شود و در راجعه شدن درد از طریق تغییر در توزیع نیرو بر روی ستون فقرات و تحریک ساختارهای حساس به درد مشارکت داشته باشد (۳۱).

O'Leary و همکاران نیز در مطالعه ای مشاهده کردند که بین فعالیت عضلات سطحی فلکسور گردن حین انجام حرکت فلکشن کرانیوسرویکال و شدت درد، ارتباط وجود دارد. لازم به ذکر است که بنابر یافته های حاصل از این مطالعه، شدت درد تنها ۱۶ درصد روی افزایش فعالیت عضلات سطحی تأثیر دارد (۷). Falla و همکاران نیز در سال ۲۰۱۱، در مطالعه ای نشان دادند که از بین علائم بالینی افراد مبتلا به گردن درد،

فقط بین شدت درد و اختلال عملکرد عضلات عمقی فلکسور گردن ارتباط وجود دارد و ارتباط معنی داری بین میزان فعالیت عضلات عمقی فلکسور گردن با میزان ناتوانی عملکردی، مدت زمان بروز درد و ناحیه دردناک در بدن وجود ندارد (۲۰). چنان چه این محققان پیش تر در سال ۲۰۰۴ اظهار داشتند که در افراد بیمار بین میزان ناتوانی و آمپلی تود سیگنال های EMG ثبت شده از عضلات ارتباط وجود دارد به عبارتی سطح ناتوانی بر فعالیت عضله اثر مستقیم می گذارد. آن ها در این مطالعه الگوی فعالیت عضلات سطحی گردن (SCM)، اسکالن قدامی و تراپزیوس فوقانی) را، حین و بعد از انجام یک فعالیت فانکشنال اندام فوقانی در ۱۰ فرد مبتلا به گردن درد و ۱۰ فرد سالم بررسی کردند و هم چنین مشاهده کردند که میزان فعالیت الکتریکی این عضلات در گروه بیمار افزایش می یابد (۲۷). به نظر می رسد تعداد نمونه های مورد بررسی و نوع فعالیت مورد ارزیابی در نتایج این مطالعات تفاوت به وجود آورده است. Johnston و همکاران نیز در مطالعه خود نشان دادند که بین سطح درد و میزان ناتوانی با دامنه حرکتی و میزان فعالیت عضلات گردن ارتباط خطی وجود دارد. افرادی که درد بیش تری را گزارش کردند، تغییرات فیزیکی و آسیب عضلانی بیش تری در آن ها مشاهده گردید (۵).

در نتیجه براساس یافته های مطالعات فوق، افزایش فعالیت عضلات سطحی گردن به هنگام کاهش چشم گیر فعالیت عضلات عمقی آن، یک نوع سازمان دهی مجدد در کنترل عصبی - عضلانی افراد مبتلا به گردن درد مکانیکال مزمن است که می تواند ناشی از استراتژی های عصبی جبرانی و یا توزیع دوباره نیرو بین عضلات برای حفظ خروجی حرکتی و نیروی یکسان حین یک فعالیت مثل حرکت فلکشن کرانیوسرویکال باشد. به نظر می رسد حضور این مکانیسم ها در طولانی مدت موجب سازگاری سیستم عصبی - عضلانی، دائمی شدن درد در ناحیه گردن، افزایش خستگی پذیری عضلات،

تحریک‌پذیر شدن ساختارهای گردن و اعمال فشار غیرطبیعی بر ستون فقرات در درازمدت گردد.

تأثیر گردن درد بر زمان شروع به فعالیت عضلات ناحیه با توجه به اهمیت سیستم اکتیو و کنترل عضلانی در تأمین ثبات ناحیه گردن، عضلات سطحی و عمقی دربرگیرنده این ناحیه می‌بایست پیش از اغتشاش درونی یا بیرونی وارد عمل شده و آن را کنترل کنند. بنابراین کنترل پیش‌بینانه (FeedForward) عضلات در این ناحیه از ستون فقرات از اهمیت بسیار بالایی برخوردار است (۲۸،۲۰،۱۸). تغییر در مکانیسم‌های اتوماتیک ناحیه، ظرفیت پاسخ‌گویی فرد را در برابر اغتشاشات درونی (ناشی از حرکات اندام فوقانی) یا بیرونی (ناشی از جابه‌جایی سطح تکیه‌گاه) کاهش می‌دهد. وجود تأخیر در پاسخ عضلانی، کنترل حرکتی و ثبات ستون فقرات گردنی را به مخاطره انداخته و خطر ایجاد ضایعه حین حرکات سریع اندام فوقانی را در این دسته از بیماران، افزایش می‌دهد (۱۸). سیستم عصبی مرکزی برای آماده سازی فقرات گردنی در مقابل اغتشاشات وارده به ستون فقرات، مستلزم استفاده از استراتژی فعالیت هماهنگ عضلات عمقی و سطحی گردن به صورت پیش‌بینانه است. مطالعات اندکی در این زمینه انجام شده است. Falla و همکاران (۲۸،۲۰) و سلیمی و همکاران (۱۸) نشان دادند که وضعیت سلامت افراد بر زمان شروع به فعالیت عضلات گردن تأثیر می‌گذارد. آن‌ها زمان وارد عمل شدن عضلات عمقی و سطحی فلکسور و اکستانسور گردن را حین حرکات سریع اندام فوقانی بین بیماران گردن دردی و افراد سالم بررسی و مقایسه نمودند. نتایج نشان داد که در بیماران مبتلا به گردن درد نسبت به افراد سالم، عضلات گردن به صورت معنی‌داری با تأخیر وارد عمل می‌شوند و کنترل اتوماتیک عضلات گردن در این افراد بهینه عمل نمی‌کند. به‌طوری‌که در افراد سالم شروع به فعالیت عضلات گردن در کم‌تر از ۵۰ میلی ثانیه پس از شروع فعالیت عضله دلتوئید اتفاق

افتاد که هم راستا با کنترل FeedForward عضلات گردن حین حرکات اندام فوقانی بود اما در بیماران گردن دردی، عضلات گردن با تأخیر بیش‌تر از ۵۰ میلی ثانیه بعد از شروع فعالیت عضله دلتوئید وارد عمل شدند (۲۸،۱۸). عضلات عمقی فلکسور گردن در گروه بیمار، بیش‌ترین میزان تأخیر را در شروع فعالیت داشتند (۲۸). Falla و همکاران در مطالعه دیگری نشان دادند که هرچه شدت درد بیماران مبتلا به گردن درد بیش‌تر باشد، تأخیر بیش‌تری در شروع به فعالیت عضلات عمقی فلکسور گردن حین حرکات سریع شانه مشاهده می‌شود (۲۰). بنابراین یکی از ویژگی‌های عضلانی که در حضور گردن درد دست‌خوش تغییر می‌شود، زمان شروع به فعالیت عضلات ناحیه گردن است که با کمی تأخیر اتفاق می‌افتد و در مطالعات الکترومیوگرافیک فوق به ثبت رسیده است. تأخیر در پاسخ عضلانی که ناشی از وجود درد در ناحیه گردن است، خود موجب تشدید درد می‌شود و بستر را برای آسیب‌های احتمالی بعدی فراهم می‌کند.

بررسی تظاهرات خستگی در عضلات گردن در حضور درد مزمن

یکی از موارد مهمی که باعث ایجاد خستگی عضلانی در بیماران می‌شود، تأثیر درد بر سیستم حسی و حرکتی می‌باشد. چنین تصور می‌شود که درد موجب افزایش فعالیت واحدهای حرکتی عضله می‌شود و به دنبال آن خستگی رخ می‌دهد. آنالیز تظاهرات الکتریکی خستگی عضلانی، اطلاعات مهمی را درباره تغییرات فیزیولوژیک عضله فراهم می‌کند. بعضی از این تظاهرات شامل گند شدن سیگنال، کاهش میانگین فرکانس‌ها و افزایش آمپلی تود سیگنال EMG می‌باشد (۳۵،۲۱،۴).

Falla و همکاران در سال ۲۰۰۳ الگوی خستگی عضلات سطحی فلکسور گردن را در بیماران مبتلا به گردن درد مزمن و افراد سالم حین انقباضات ایزومتریک ساب‌ماکزیمال فلکشن گردن، مورد بررسی قرار دادند

و مشاهده کردند که در گروه بیمار نسبت به گروه سالم خستگی پذیری در عضلات گردن افزایش چشم گیری می یابد. آن ها نشان دادند که از میان پارامترهای EMG، مقدار آغازین و شیب منحنی میانگین فرکانس در گروه بیمار نسبت به گروه کنترل بیش تر بوده است یعنی فرآیند خستگی در این عضلات زودتر اتفاق می افتد. هم چنین مشاهده کردند که سرعت هدایت عصبی در گروه بیمار نسبت به گروه سالم کم تر می شود (۲۱). لازم به ذکر است خستگی پذیری هم چنین می تواند ناشی از افزایش تعداد فیبرهای Type II در عضلات گردن باشد. نتایج حاصل از مطالعات بیوپسی عضلانی روی عضلات فلکسور گردن در افراد مبتلا به گردن درد نشان داد که در حضور درد، تغییر شکل فیبرهای عضله از نوع Type I (فیبرهای کند و اکسیداتیو) به نوع Type II (فیبرهای سریع و گلیکولیتیک) رخ می دهد. در نتیجه تعداد فیبرهای Type II در این عضلات بیش تر می شود (۳۶). کاهش فیبرهای کند همراه است با کاهش ظرفیت تونیک عضله که منجر به کاهش تحمل این عضلات در افراد بیمار می شود (۲۱). ولی Kallenberg و همکاران در سال ۲۰۰۷ به بررسی علائم و تظاهرات خستگی عضله تراپیوس فوقانی در سطوح انقباضی پایین عمل بالا بردن شانه در افراد با و بدون درد مزمن در ناحیه گردن و شانه پرداختند. نتایج نشان داد که تظاهرات خستگی عضلانی در هر دو گروه وجود دارد اما این علائم در گروه بیمار نسبت به گروه کنترل کم تر بوده است. آن ها معتقدند در گروه بیمار به دلیل به کارگیری مزمن از واحدهای حرکتی با آستانه بالاتر، تغییرات اندکی در پارامترهای EMG به صورت افزایش یا کاهش و یا بدون تغییر به وجود می آید. ولی در افراد سالم تظاهرات خستگی به صورت افزایش به کارگیری واحدهای حرکتی دیگر و نرخ فعال شدن آن ها، افزایش آمپلی تود سیگنال های EMG، کاهش سرعت هدایت فیبر عضلانی و کاهش میانگین فرکانس ها می باشد. واحدهای حرکتی با آستانه پایین به دلیل فعالیت طولانی مدت و کاهش

زمان استراحت در افراد مبتلا به درد مزمن، آسیب اولیه می بینند (۴). تصور می شود پیش از هر گونه آسیب بعدی، این واحدهای حرکتی از ابتدا دچار خستگی مزمن بوده و یا حین انقباض به سرعت خسته می شوند و توان تولید نیرو در آن ها کاهش می یابد. برای جبران این کاهش نیرو، واحدهای حرکتی با آستانه بالا فراخوانده شده و بدین ترتیب تظاهرات خستگی عضلانی تا حدودی پوشانده می شود. براساس قانون Size Principle، واحدهای حرکتی با آستانه بالاتر، دارای سرعت هدایت بیش تر و سائز بزرگترند که موجب افزایش آمپلی تود سیگنال های EMG آن ها می شود (۴).

تأثیر گردن درد مکانیکی بر کنترل حرکت عضلات ناحیه حین انجام حرکات سروگردن

محققان معتقدند که در افراد مبتلا به گردن درد، الگوی به کارگیری لایه های عضلانی در ناحیه گردن، حین حرکات سروگردن و اندام فوقانی تغییر می یابد (۳۰، ۲۹، ۳). Kumar و همکاران در سال ۲۰۰۷ فعالیت عضلات SCM، اسپلنیوس کپیتیس و تراپیوس فوقانی را حین انقباضات ایزومتریک سروگردن در افراد مبتلا به گردن درد مزمن و سالم مورد مطالعه قرار دادند و مشاهده کردند که عضلات گردن طی حرکات ایزومتریک سروگردن و در سطوح انقباضی مختلف در گروه بیمار نسبت به گروه سالم، الگوی رفتاری و فعالیتی متفاوت و غیر طبیعی از خود نشان می دهند (۳۰). Cheng و همکاران نیز در سال ۲۰۱۰ طی مطالعه ای به بررسی پاسخ الکترومیوگرافی عضلات گردن حین حرکات سر در صفحه ساژیتال پرداختند. آن ها مشاهده کردند که در افراد مبتلا به گردن درد مزمن، الگوی EMG عضلات از حالت طبیعی خود خارج شده و بالانس بین فعالیت عضلات مجاور مختل می شود. عضله اسپلنیوس کپیتیس سینرژست حرکت سر از وضعیت فلکشن به وضعیت نوترال است که در افراد مبتلا به گردن درد طی این حرکت دچار افزایش فعالیت

می‌شود. تصور می‌شود این تغییر عملکرد، مکانیسمی جبرانی برای افزایش سفتی و ثبات در ستون فقرات برای پیشگیری از آسیب بیش‌تر در گردن دردی‌ها باشد (۲۹). معروفی و همکاران نیز در سال ۲۰۱۱، مطالعه‌ای جهت بررسی تغییرات فعالیت الکترومیوگرافی عضلات ارکتوراسپاین گردنی و تراپزیوس فوقانی، حین وضعیت نوترال سر و گردن، فلکشن کامل گردن و بازگشت از این وضعیت انجام دادند. سپس مشاهده کردند که در فاز استاتیک اولیه و فاز فلکشن کامل، دامنه فعالیت عضلات گردن در بیماران گردن دردی به‌طور معنی‌داری از افراد سالم بالاتر بوده است (۳). بنابراین در مطالعات فوق مشاهده شد که به دنبال آسیب و درد، سیستم عصبی-عضلانی با تغییر الگوی به کارگیری عضلات گردن، عملکرد و ثبات ستون فقرات را کنترل می‌کند. به این صورت که عضلات سطحی دچار افزایش فعالیت و اسپاسم محافظتی می‌شوند که این ممکن است منجر به ضعف بیش‌تر عضلات عمقی و شکل‌گیری سیکل معیوب درد-اسپاسم در عضلات سطحی گردد.

تأثیر گردن درد مکانیکی بر کنترل حرکت عضلات ناحیه حین انجام حرکات اندام فوقانی

۳ مطالعه الگوی فعالیت عضلات گردن را حین و بعد از حرکات اندام فوقانی مورد بررسی قرار دادند و مشاهده کردند که میزان فعالیت الکتریکی این عضلات در گروه بیمار افزایش می‌یابد. Falla و همکاران در مطالعه‌ای دیگر در سال ۲۰۰۴ نشان دادند که حین فعالیت تکراری اندام فوقانی با فشار کم، فعالیت الکتریکی عضلات SCM و اسکالن قدامی (به صورت دوطرفه) و تراپزیوس فوقانی سمت مقابل در گروه بیمار نسبت به گروه کنترل افزایش چشم‌گیری می‌یابد. بعد از اتمام فعالیت نیز، فعالیت الکتریکی عضله تراپزیوس فوقانی سمت درگیر در گروه بیمار بیش‌تر از گروه سالم بود. بر اساس مدل‌سازی با درد، مکانیسم تغییر در فعالیت عضله به این صورت است که درد منجر به کاهش

ظرفیت انقباضی عضله آگونیست همراه با افزایش فعالیت در عضلات آنتاگونیست یا سینرژیست آن می‌شود. آوران‌های دردناک عضله موجب مهار ایترنورون‌های ساقه مغز و به دنبال آن، مهار فعالیت عضله آگونیست می‌شوند و بدین ترتیب هماهنگی فعالیت عضلات در حضور درد تغییر می‌یابد. در این مطالعه عضله تراپزیوس فوقانی سمت راست، نقش آگونیست برای حرکت دارد. دردی که به هنگام اجرای حرکت در عضله تراپزیوس فوقانی سمت راست وجود دارد منجر به کاهش آمپلی تود سیگنال‌های EMG ثبت شده از این عضله در گروه بیمار نسبت به گروه کنترل می‌شود (۲۷). Johnston و همکاران در سال ۲۰۰۸، الگوی فعالیت الکتریکی چندین عضله گردن را حین اجرای حرکت یک طرفه و هماهنگ بازو و تست فلکشن کرانیوسرویکال به طور جداگانه در دو گروه افراد مبتلا به گردن درد مزمن و سالم مورد مقایسه قرار دادند. نتایج نشان داد که در افراد بیمار استراتژی‌های به کارگیری عضلات دچار تغییراتی از جمله افزایش فعالیت عضلات سطحی خصوصاً در سمت درگیر و عدم توانایی برای ریلکس کردن عضلات پس از انقباض می‌شود. بر اساس مدل‌سازی با درد، عدم توانایی ریلکس شدن عضله به دنبال فعالیت، ناشی از پاسخ حفاظتی عضله در برابر درد و حرکت است (۵). Anu و همکاران در سال ۲۰۰۸ به بررسی الگوی فعالیت عضلات سطحی فلکسور و اکستانسور گردن حین فعالیت‌های مختلف استاتیک و دینامیک مفصل شانه در بیماران مبتلا به گردن درد مزمن پرداختند و مشاهده کردند که فعالیت الکتریکی عضلات در افراد مبتلا به گردن درد مزمن نسبت به گروه کنترل افزایش معنی‌داری یافته است (۱۴). بدین ترتیب الگوی فعالیت عضلات گردن در حضور درد تغییر می‌یابد که این امر موجب به هم خوردن بالانس بین عضلات و بافت‌های نرم ناحیه شده و در درازمدت راستا و بیومکانیک فقرات گردنی از حالت طبیعی خود فاصله می‌گیرد. با توجه به نتایج

مطالعات فوق و شناخت تغییرات نوروماسکولار ایجاد شده در عضلات پیشنهاد می گردد که در درمان و توانبخشی بیماران مبتلا به گردن درد با تمرکز روی عملکرد عضلات و بهینه سازی آن از روش های درمانی مناسب تر جهت بازآموزی و به کارگیری مناسب عضلات و ایجاد تغییرات مؤثرتر در سبک زندگی و کار این بیماران استفاده شود.

در پایان می توان نتیجه گیری کرد که استراتژی های کنترل حرکت عضلات گردن در افراد مبتلا به گردن درد مکانیکال مزمن نسبت به افراد سالم دچار تغییراتی می شود که با شدت درد و میزان ناتوانی آنان در ارتباط است. تغییراتی از جمله اختلال در هماهنگی و بالانس بین عضلات، کاهش قدرت و تحمل، افزایش خستگی پذیری، تأخیر در شروع به فعالیت عضلات، تغییر نوع فیبرهای عضلانی و کاهش کارایی نوروماسکولار در عضلات ناحیه اتفاق می افتد. به طور کلی افراد بیمار نسبت به افراد سالم برای تولید یک نیروی یکسان، نیاز به فعالیت الکتریکی عضلانی بیش تری دارند و یا با یک میزان

فعالیت الکتریکی عضلانی، نیروی خروجی کم تری تولید می کنند. به نظر می رسد تغییر در الگوی فعالیت عضلات، یک مکانیسم جبرانی برای افزایش ثبات در گردن آسیب دیده باشد که لازم است در درمان و توانبخشی این افراد مورد توجه قرار گیرد.

از جمله محدودیت های این مطالعه، عدم وجود اطلاعات کافی در خصوص فعالیت عضلات عمقی اکستانسور گردن می باشد که به علت ماهیت تهاجمی EMG سوزنی، مطالعات اندکی در این زمینه انجام شده است. لازم است مطالعات بیش تری روی عضلات سطحی و عمقی اکستانسور گردن و بررسی رفتارهای آنان در حضور درد انجام پذیرد.

سپاسگزاری

نویسندگان مراتب قدردانی خود را از همکاران دپارتمان فیزیوتراپی دانشگاه علوم بهزیستی و توانبخشی اعلام می دارند.

References

1. Fejer R, Kyvik KO, Hartvigsen J. The prevalence of neck pain in the world population: a systematic critical review of the literature. *Eur Spine J* 2006; 15(6): 834-848.
2. Rahmani N, Amiri M, Mohseni-Bandpei MA, Mohsenifar H, Pourahmadi MR. Work related neck pain in Iranian dentists: an epidemiological study. *J Back Musculoskeletal Rehabil* 2013; 26(1): 9-15.
3. Maroufi N, Ahmadi A, Mousavi Khatir SR. Comparison of neck muscle activity between healthy & chronic neck pain patients using electromyography(Persian). *J Mazandaran Univ Med Sci* 2011; 21(85): 38-46.
4. Kallenberg LA, Schulte E, Disselhorst-Klug C, Hermens HJ. Myoelectric manifestations of fatigue at low contraction levels in subjects with and without chronic pain. *J Electromyogr Kinesiol* 2007; 17(3): 264-274.
5. Johnston V, Jull G, Souvlis T, Jimmieson NL. Neck movement and muscle activity characteristics in female office workers with neck pain. *Spine (Phila Pa 1976)* 2008; 33(5): 555-63.
6. Rezasoltani A, Ahmadi AR, Khademi Kalantari K, Rahimi A. Preliminary study of neck muscle size and strength measurements in females with chronic non-specific neckpain and healthy control subjects. *Man Ther* 2010; 15(4): 400-403.
7. O'Leary S, Falla D, Jull G. The relationship between superficial muscle activity during the cranio-cervical flexion test and clinical

- features in patients with chronic neck pain. *Man Ther* 2011; 16(5): 452-455.
8. Rezasoltani A, Ahmadipoor A, Khademi-Kalantari K, Javanshir K. The sign of unilateral neck semispinalis capitis muscle atrophy in patients with chronic non-specific neck pain. *J Back Musculoskelet Rehabil* 2012; 25(1): 67-72.
 9. Hodges PW. Pain and motor control: From the laboratory to rehabilitation. *J Electromyogr Kinesiol* 2011; 21(2): 220-228.
 10. vanVliet PM, Heneghan NR. Motor control and management of musculoskeletal dysfunction. *Man Ther* 2006; 11(3): 208-213.
 11. Falla D, Farina D. Neuromuscular adaptation in experimental and clinical neck pain. *J Electromyogr Kinesiol* 2008; 18(2): 255-261.
 12. Falla D, Farina D. Neural and muscular factors associated with motor impairment in neck pain. *Curr Rheumatol Rep* 2007; 9(6): 497-502.
 13. Falla D. Unravelling the complexity of muscle impairment in chronic neck pain. *Man Ther* 2004; 9(3): 125-133.
 14. Anu B, Shweta S, Jaspal JS. Altered activation pattern in patients with chronic neck pain. *Indian J Physio Ocp Ther* 2008; 2(1).
 15. O'Leary S, Falla D, Elliott JM, Jull G. Muscle dysfunction in cervical spine pain: implications for assessment and management. *J Orthop Sports Phys Ther* 2009; 39(5): 324-333.
 16. Ylinen J, Salo P, Nykänen M, Kautiainen H, Häkkinen A. Decreased isometric neck strength in women with chronic neck pain and the repeatability of neck strength measurements. *Arch Phys Med Rehabil* 2004; 85(8): 1303-1308.
 17. Falla DL, Jull GA, Hodges PW. Patients with neck pain demonstrate reduced electromyographic activity of the deep cervical flexor muscles during performance of the craniocervical flexion test. *Spine* 2004; 29(19): 2108-2114.
 18. Salimi M, Ahmadi A, Marufi N. Evaluation activities of superficial neck muscles during fast upper limb movements in patients with chronic non-specific neck pain and a control group. *J Modern Rehab* 2013; 7(1): 55-62 (Persian).
 19. Jull G, Kristjansson E, Dall'Alba P. Impairment in the cervical flexors: a comparison of whiplash and insidious onset neck pain patients. *Man Ther* 2004; 9(2): 89-94.
 20. Falla D, O'Leary S, Farina D, Jull G. Association Between Intensity of Pain and Impairment in Onset and Activation of the Deep Cervical Flexors in Patients With Persistent Neck Pain. *Clin J Pain* 2011; 27(4): 309-314.
 21. Falla D, Rainoldi A, Merletti R, Jull G. Myoelectric manifestations of sternocleidomastoid and anterior scalene muscle fatigue in chronic neck pain patients. *Clin Neurophysiol* 2003; 114(3): 488-495.
 22. Amiri Arimi S, Rezasoltani A, Sakhaei SY, khalkhali M, Rahnema L. Symmetry of cervical multifidus muscle in females with chronic non-specific neck pain and healthy by ultrasonography (Persian). *Modern Rehab J* 2013; 7(1): 13-20.
 23. Javanshir K, Ortega-Santiago R, Mohseni-Bandpei MA, Miangolarra-Page JC, Fernández-de-Las-Peñas C. Exploration of somatosensory impairments in subjects with mechanical idiopathic neck pain: a preliminary study. *J Manipulative Physiol Ther* 2010; 33(7): 493-499.
 24. Fernández-de-las-Peñas C, Albert-Sanchís JC, Buil M, Benitez JC, Alburquerque-Sendín F. Cross-sectional area of cervical multifidus muscle in females with chronic bilateral neck

- pain compared to controls. *J Orthop Sports Phys Ther* 2008; 38(4): 175-180.
25. Panjabi M, Abumi K, Duranceau J, Oxland T. Spinal stability and intersegmental muscle forces, A biomechanical model. *Spine* 1989; 14(2): 194-200.
 26. Hailey D, Ohinmaa A, Roine R. Study quality and evidence of benefit in recent assessments of telemedicine. *J Telemed Telecare* 2004; 10(6): 318-324.
 27. Falla DL, Bilenkij G, Jull G. Patients with chronic neck pain demonstrate altered patterns of muscle activation during performance of a functional upper limb task. *Spine* 2004; 29(13): 1436-1440.
 28. Falla D, Jull G, Hodges PW. Feedforward activity of the cervical flexor muscles during voluntary arm movements is delayed in chronic neck pain. *Exp Brain Res* 2004; 157(1): 43-48.
 29. Cheng CH, Wang JL, Lin JJ, Wang SF, Lin KH. Position accuracy and electromyographic responses during head reposition in young adults with chronic neck pain. *J Electromyogr Kinesiol* 2010; 20(5): 1014-1020.
 30. Kumar S, Prasad N. Cervical electromyogram profile differences between patients of neck pain and control. *Spine* 2007; 32(8): E246-E253.
 31. Lindstrom R, Schomacher J, Farina D, Rechter L, Falla D. Association between neck muscle coactivation, pain, and strength in women with neck pain. *Man Ther* 2011; 16(1): 80-86.
 32. Javanshir K, Rezasoltani A, Mohseni-Bandpei MA, Amiri M, Ortega-Santiago R, Fernández-de-Las-Peñas C. Ultrasound assessment of bilateral longus colli muscles in subjects with chronic bilateral neck pain. *Am J Phys Med Rehabil* 2011; 90(4): 293-301.
 33. Javanshir K, Amiri M, Mohseni-Bandpei MA, Rezasoltani A, Fernández-de-las-Peñas C. Ultrasonography of the cervical muscles: a critical review of the literature. *J Manipulative Physiol Ther* 2010; 33(8): 630-637.
 34. Jesus-Moraleida FR, Ferreira PH, Pereira LS, Vasconcelos CM, Ferreira ML. Ultrasonographic analysis of the neck flexor muscles in patients with chronic neck pain and changes after cervical spine mobilization. *J Manipulative Physiol Ther* 2011; 34(8): 514-524.
 35. Mohseni Bandpei MA, Rahmani N, Majdoleslam B, Abdollahi I, Ali SS, Ahmad A. Reliability of surface electromyography in the assessment of paraspinal muscle fatigue: an updated systematic review. *J Manipulative Physiol Ther* 2014; 37(7): 510-521.
 36. Uhlig Y, Weber BR, Grob D, Müntener M. Fiber composition and fiber transformations in neck muscles of patients with dysfunction of the cervical spine. *J Orthop Res* 1995; 13(2): 240-249.